

AZODATARTOZÁSMEGTAGADÁSA**

Talán az a legegyszerűbb reakció, ami egy áldozattól telhet, hogy megtagadja a csoportot, melyet szüntelen megaláztatás ér. Ezt könnyen megteheti, akinek bőrszíne, arckifejezése, kiejtése nem más, mint a többié, és tényleges hűség, tényleges kötelék nem fűzi a csoporthoz. Talán már származása folytánsem igazán folytatója a csoport hagyományainak, mivel félig, negyed- vagy nyolcadrészt származik csak a csoportból. Egy néger bőre annyira kifehéredhet, hogy akadálytalanul „átcsúszhat” a fehér emberek csoportjába. Ez logikailag teljesen indokolt, mert ebben az esetben fehér bőrű őseinek száma felülmúlja fekete bőrű elődeinek számát. A saját csoportjukat megtagadó személyek sokszor meggyőződéses „asszimilánsok”, ami azt jelenti, hogy szerintük valamennyi kisebbségnek a lehető legrövidebb idő alatt fel kell adnia különállását, és bele kell olvadnia a többségbe. A saját csoportját megtagadó személyek közül azonban sokan képtelenek konfliktus nélkül átvészelni ezt a megoldást. Bizonyos mértékig a saját csoportjuk árulójának tartják magukat.

Egy zsidó diák lelkiismeretfurdalások között vallotta meg, hogy zsidó kilétét rejtegette: „Beszélgetéseimbe több alkalommal is beleszórtam kifinomult szellemességeket, melyek, ha nem is ártottak kifejezetten a zsidóknak, arra mindenképpen alkalmasak voltak, hogy a kaján keresztén benyomását kelthessem.”

A saját csoport megtagadása egyes esetekben az egész életre kihathat, mint amikor például valaki áttér egy másik hitre, vagy sikeresen átkerül a domináns csoportba. A saját csoport megtagadása ideiglenes és megalkuvás eredménye is lehet, mint például Péter apostol esetében, aki érzelmileg feszült állapotban megtagadta magát, mint Krisztus követőjét. A saját csoport megtagadás lehet részleges is. Erre példa a bevándorló, aki célszerűnek látja idegenesen hangzó nevét angolosítani. Vannak négerek, akik hajuk göndörségét igyekeznek eltüntetni, nem mintha valóban abban reménykednének, hogy sikerült „átcsúszniuk”, hanem inkább azért, mert ettől a hátrányos tulajdonságtól megszabadulva jelképesen kielégülhetnek.

A saját csoport megtagadását nem lehet mindig egykönnyen megkülönböztetni a normális alkalmazkodástól, mely nélkül a kisebbségi helyzetű személy nem tudna boldogulni az uralkodó többség árnyékában. Az a lengyel bevándorló, aki megtanul angolul beszélni, még nem tagadja meg okvetlenül lengyel voltát, jóllehet az angol beszéd akarva-akaratlanul csökkenti lengyeliségének relatív fontosságát. Megkezdődött az egyik csoportból a másik csoportba való átkerülés. Az asszimiláció irányába tett lépések azonban, függetlenül attól, hogy a korábbi csoportkötelékek tudatos felrúgásával együttjárnak-e vagy sem, mindenképpen a „megtagadás” irányába mutatnak.

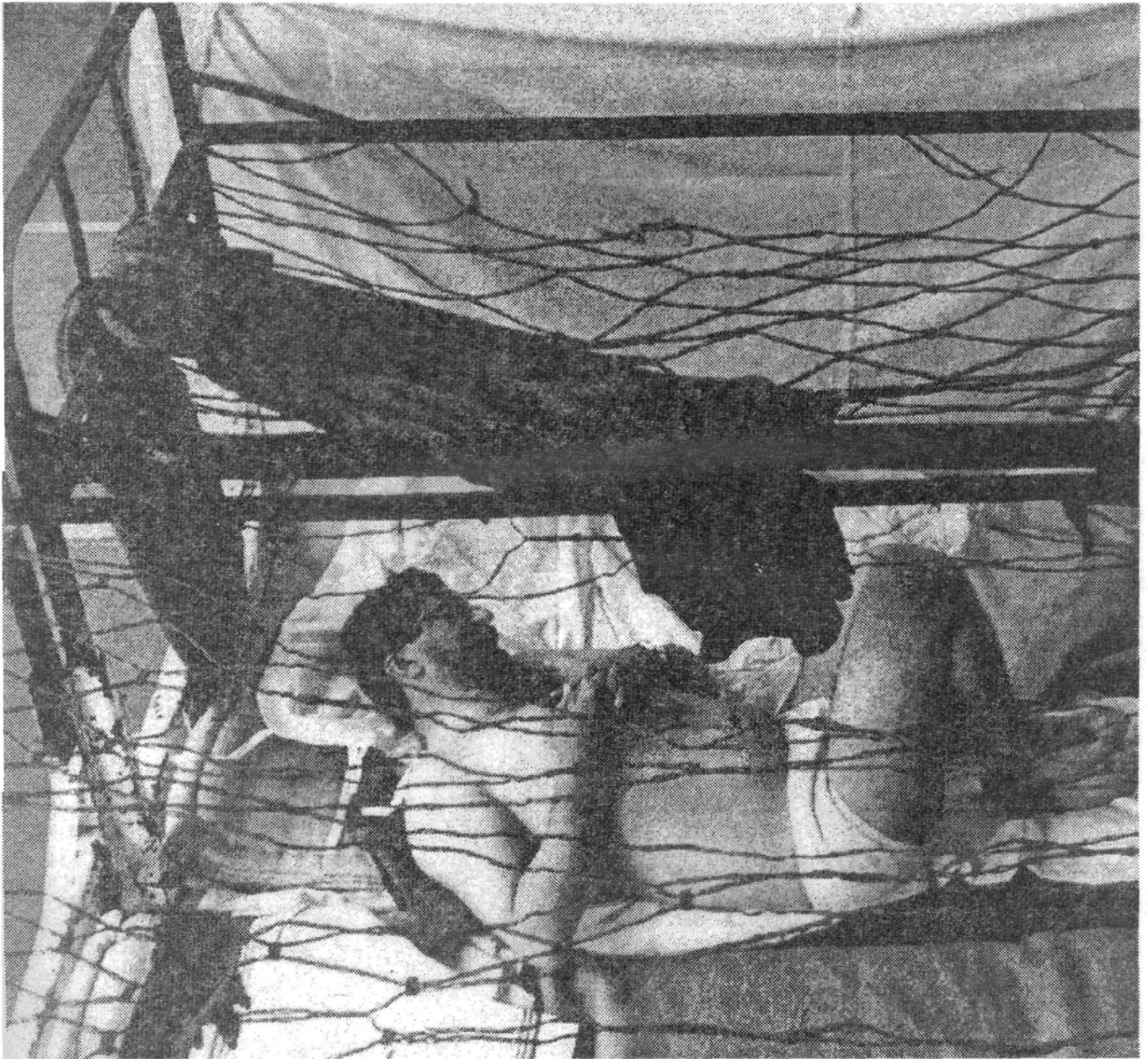
„...minden személyiségről elmondhatjuk, hogy megszabott minta szerint reagál a helyzetre, mely körülveszi. Ha az előítélettel sújtott csoportok egyes tagjainak személyiségét vesszük szemügyre, jól láthatjuk,

„Csángó cigánylegény” [Gyimesközéplak, **Gönyi (Ébner) Sándor** felvétele]

hogy a személyiségnek sok vonása van, melyek közül egyeseket a *kifelé hárító* típusba sorolhatunk, másokat viszont a *befelé hárító* típusba oszthatunk.”

(Gordon W. Allport)

Kerepestarcsai ORFK tábor, 1992 (Hajtmanszki Zoltán felvétele)